

Zorgdirecteur Bouman met pensioen 'Eenzaamheid is erger dan pijn'

EGMONDEN/ 'T ZAND - Directeur Joop Bouman van Stichting Zorgcentra Egmond beëindigde onlangs zijn werkzaamheden. Hij praat over de zorg in de Egmond, het belang van persoonlijke aandacht voor ouderen en zijn bewondering voor zorgverleners.

Bouman is een bevlogen directeur die de laatste elf jaar werkte voor Zorgcentrum Agnes, Zorgcentrum Heegemunde en de Prins Hendrik Stichting. Hij ging 1 april met pensioen. Niet zo gek, want hij is bijna 65 jaar oud. Toch is zijn bevlogenheid niet verdwenen. Zorg is volgens de directeur meer dan mensen verzorgen. "Het betekent werken aan de kwaliteit van het leven."

Oren en ogen

Bouman noemt het vooral belangrijk dat mensen niet vereenzamen. "Reken maar dat veel mensen verrekte eenzaam zijn. Dat is erger dan pijn. Belangrijk is daarom dat ouderen contact houden met familie, vrienden, huisgenoten en buitenstaanders. Dat ze interesse houden in de wereld om hen heen. Dat lukt als ze meedoen aan activiteiten waarin veel mensen zijn geïnteresseerd - dus niet alleen bingo.

Bij Agnes hebben wij bijvoorbeeld een biljarthoekje in de entree gemaakt waar iedereen - dus ook mensen van buitenaf - welkom zijn om mee te doen. Zorg voor persoonlijk contact is de taak van zorgverleners, maar zéker ook van predikant Saskia van Ossewaarde-van Nie, Agnesbewoner en vicaris Geukers en de zusters van Agnes - ontstellend belangrijk voor de sfeer in huis. En vergeet ook de hulpen in de huishouding niet. Dat zijn de oren en ogen van de organisatie.

Tot slot heb ik veel waardering voor vrijwilligers van bijvoorbeeld De Zonnebloem en het Rode Kruis. Ook ik voegde de daad bij het woord. Ik ben een directeur van de werkvloer, wars van afstand bewaren. Ik had zéker met ouderen persoonlijk contact. Ik dronk altijd 's morgens koffie in de zaal en maakte een praatje met mensen in de gang. Daar hoorde ik wat er speelde. Heel belangrijk."

De ex-directeur kijkt met een zekere vrees naar de toekomst. "Mensen worden steeds ouder en komen - in tegenstelling tot vroeger - pas in een verzorgingshuis als ze écht hulp nodig hebben. Dus de behoefte aan helpende handen stijgt. Ik hoop dat er voldoende mensen blijven die 24 uur per dag voor de medemens willen klaarstaan. Daarnaast moeten de opleidingen goed blijven en mogen de salarissen voor mensen op de werkvloer best omhoog."

Loopbaan

Bouman groeide op in Enschede en startte in 1958 zijn carrière als leerling psychiatrisch verpleegkundige in dienst van Willibrord in Heiloo. Daarna werkte hij respectievelijk als paviljoenshoofd van de psychiatrische inrichting Brinkgreven in Deventer, als directeur van verzorgingshuis De Zandstee in 't Zand en als directeur van het eerste woonzorgcomplex van Nederland in Callantsoog, namelijk Huys ten Oghe.

Hij werkte daarna als interim-directeur van Zorgcentrum Agnes in Egmond aan Zee en Zorgcentrum Heegemunde in Egmond-Binnen. Na de fusie van de Egmondse huizen verliet Bouman eind 2004 De Zandstee en Huis ten Oghe omdat hij inmiddels ook werkte als lid van de Raad van Bestuur van Zorgcentrum Egmond.

Een hoogtepunt was de grootschalige restauratie van Agnes in 2004 waarbij de appartementen meer dan twee keer groter werden en waarbij de afdelingen vrolijke frisse kleuren kregen. Bovendien kreeg Agnes het kwaliteitslabel. Tot slot bemoeide de directeur zich met de verbouw en financiën van de Prins Hendrik Stichting. Hij deed dit vooral omdat hij in het bestuur kon samenwerken met de helaas onlangs overleden Egmondse bouwkundige Jan Apeldoorn - ook ex-brandweercommandant en ereburger van Egmond. Bouman: "Hij heeft mij overgehaald om samen de verbouw van de Prins Hendrik Stichting te gaan doen. Dat heb ik met plezier gedaan."

Mooiste verhaal

Bouman gaat een totaal andere toekomst tegemoet. Wat gaat hij doen? "Ik doe tot 1 januari niks. Althans, ik biljart altijd op donderdagavond met vrienden en ben gek op fietsen. Verder ga ik graag met de caravan weg en bezoek ik soms mijn zoon in Dubai.

Ook kijk ik met plezier terug op mijn werkzame leven. Ik kan genoeg mooie anekdotes uit het verleden vertellen. Maar vooral één verhaal vergeet ik nooit meer. Een bewoner van Agnes werkte vroeger op zee voor de Nederlandse Koopvaardij en werd toen verliefd op de dochter van de kapitein. Hun wegen gingen uiteen toen de man tijdens de oorlog voor de Amerikaanse Marine ging varen. Na gewoond te hebben in Amerika en Canada verhuisde hij op tachtigjarige leeftijd naar Agnes. En weet je wie in de koffiezaal naast hem kwam zitten? Juist, die vrouw. Dat is het mooiste verhaal dat ik ooit heb gehoord."